

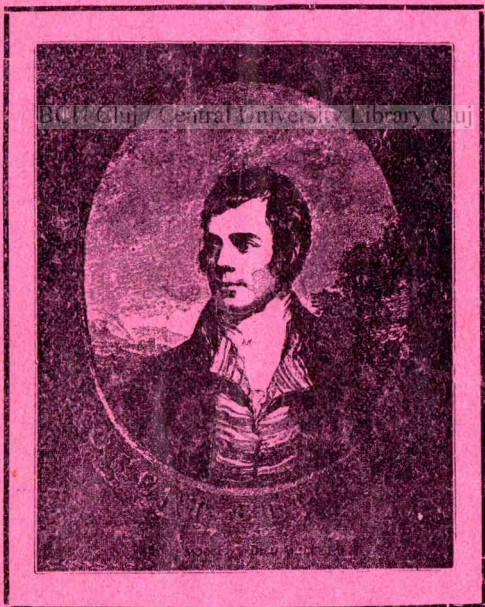
364

ROBERT BURNS

POETUL ȚĂRĂNIMEI

POEZII TRADUSE DIN
ENGLEZEȘTE CU
O NOTIȚĂ BIO-
GRAFICĂ

PETRE GRIMM

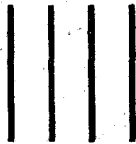
1925
TIPOGRAFIA „VIATA“
CLUJ

PRETUL 10 LEI

E. O.

ROBERT BURNS

POETUL ȚĂRĂNIMEI

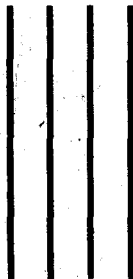
200

POEZII TRADUSE DIN ENGLEZEȘTE
CU O NOTIȚĂ BIOGRAFICĂ

DE

PETRE GRIMM

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1925

Bibl. Univ. Cluj.
Nr. 573 1925

TIPOGRAFIA „VIATA”
CLUJ

ROBERT BURNS
POETUL ȚĂRĂNIMEI

CASA ÎN CARE S'A NĂSCUT POETUL

ROBERT BURNS

1759 — 1796

R. Burns, cel mai mare poet scoțian, este totodată în literatura universală cel mai mare poet al țărânimii din toate timpurile și unul din cei mai de seamă poeți lirici ai lumii.

Fecior de țărani plugari dintr'un sătuleț de lângă coasta de Apus a Scoției de Miazăzi, s'a născut într'o colibă de lut, acoperită cu stuf, ca acelea ale țărănilor săraci dela noi și a dus în cea mai mare parte o viață ca și a acestora. Carte n'a prea învățat la școală căci părinții săi săraci aveau nevoie de copii pentru lucrul câmpului; a învățat însă dela tatăl său, care citea în fiecare Sâmbătă seara din Biblie, ce nu lipsește din nici o casă, în acea țară de oameni religioși.

Când avea răgaz după munca câmpului mai citea el singur câte o carte: piesele lui Shakespeare, pe care acolo le cetesc și țărăni, sau poeziile lui Pope, socotit drept cel mai mare poet englez, pe vremea aceea, ba chiar și din „Incercările filosofice“ ale lui Locke, sau din „Spectatorul“ lui Addison, cărți pline de înțelepciune, dar scrise așa încât să poată fi citite de un țaran deștept. Umblând pe câmp copilul cânta desigur cântecele lui Allan Ramsay și Fergusson, poeți populari scoțieni dinaintea lui, și mai târziu începu el însuși să facă cântece în graiul său țărănesc, amestecându-l cu limba engleză literară pe care de asemeni o știa foarte bine din cărți.

Din adâncul inimii cântă el de dorul iubitelor, dintre care una i-a fost mai târziu soție; de dragul țării lui cu munți măreți și codri sălbateci din care isvorăsc ape năvalnice; cântă farmecul vremurilor de demult când oamenii erau mai mulțumiți și mai veseli; sau, trăgându-și brazda, se înduioșa de floarea pe care o tăiase cu fierul plugului, ori de șoricelul pe care l-a scos din cuibul său; alteori își bătea joc de acei preoți cari în certurile lor teologice uitau de adevăratele învățături a lui Isus cel blând sau de învățătorul satului care nu se mulțumia să învețe pe copii buchile, ci fabricând totfelul de leacuri pe care le vindea țărănilor, silise pe biata Moarte să se plângă poetului că i-s'a tocit coasa și nu mai are de lucru.

Câteodată cântă vesel, încându-și amarul în vin, chemând chiar pe dracul în ajutor, alteori, bietul om năcăjit, a cărui muncă nu prea avea spor, se revolta

împotriva nedreptăților sociale și slăvia libertatea ce avea să vie odată cu marea revoluție despre care, în cei din urmă ani ai vieții sale, auzia cum se desfășura în Franța, așteptând-o și în țara lui. Pe aceasta o doria despărțită de Anglia împotriva căreia a scris cel mai puternic cântec de luptă, amintind războaiele purtate de veacuri cu o ură ce nu avea să se stingă decât în secolul din urmă.

Poeziile acestea exprimau toate simțimintele omului simplu, dela dragostea cea mai duiosă până la disprețul și ura cea mai îndârjită și erau uneori, pline de haz, de un humor vioiu, deși eșiau câteodată din imaginația cea mai fantastică, erau totuși totdeauna naturale, exprimau fără căutare și într'o formă vioaie un simțimânt adevărat. Ele se răspândiră din mână în mână și din gură în gură, pânăce într'o zi, poetul, care până la vârsta de 27 de ani a trăit doar viața de plugar nevoiaș, amărât de multă sărăcie, se hotărî să le publice într'un volum, pentru a-și câștiga suma necesară drumului ce avea de gând să facă până în America, ca să înceapă acolo o nouă viață. Dintr'o zi într'alta ajunsese vestit, fu chemat la Edinburgh, sărbătorit, invitat prin toate saloanele — era omul la modă. Toate acestea însă nu ținură mult și Burns nu se alese la urmă decât cu o slujbă de încasator la accize, slujbă care numai când se prindea vre-o contrabandă, îi mai aducea câte un câștig. Din nenorocire lipsa de stăpânire la petreceri, pentru care, ca om plăcut în lume, găsia prilejuri multe, i-a prăpădit sănătatea și a murit la vârsta de 37 de ani. Chiar și către sfârșitul vieții a scris multe lucruri din cele mai frumoase. Capodoperasa, *Tom o' Schanter*, este din această epocă; ea întrunește toate calitățile operii poetului. Mai tipări o ediție a poeziilor sale care, ca și cea dintâi, i-a adus mai mult faimă decât bani. Afară de volumul de poezii a mai rămas dela el numai un volum de corespondență, interesant pentru lămurirea desvoltării sale sufletești. După moarte fama i-a devenit din ce în ce mai mare, a trecut de hotarul micii sale patrii și sute de ediții îi răspândiră versurile în toată lumea engleză și multe fură traduse și în alte limbi. La noi nu s'a tradus bine până acum decât o singură poezie — dintre cele mai frumoase — de către St. O. Iosif, și vre-o 2—3 poezii mai slab traduse de G. Lazu și publicate în volumul său de traduceri (tipărit la Șaraga, 1896).

UNUI ȘOARICE

PE CARE L-AM SCOS CU PLUGUL DIN CUIBUL LUI,
ÎN LUNA NOEMBRIE 1785.

Biet dobitoc sfios și mic
Ce-atâta groază 'n pieptul tău,
Și de ce fugi așa de iute
Că nici un rău
Eu nu-ți voesc
Și n'am de gând să te lovesc.

Imi pare rău că stăpânirea,
Ce peste lume noi am pus-o,
Acum stricat-a înfrățirea
In care până-atuncea firea
In pace viața ei și-a dus-o,
Și-acum pe drept
Ți 'ngheață inimioara 'n piept;
Te temi de mine, muritor
Născut ca tine din pământ,
Ca nu cumva să-mi vie 'n gând
Să te omor.

Dar tu trăești din furt, firește,
Că doară cine te oprește,
Și ție ți-a fost viața dată
Ca s'o trăești și tu odată,
Și tot ce ceri
E doar atât ca să nu pieri;
La banița de grâu un spic
E tot atât cât și nimic,
Iar eu pot sa trăesc prea bine
Cu ce-mi rămâne dela tine.

Căsuta ta e o ruină!
O alta nouă nu ai cum
Și nici cu ce să-ți faci de-acum,
Și iată iarna cea haină

Cu aspru-i crivăț o să vină;
Vedeai cum câmpul s'a golit
Și te-ai gândit
Să stai pitit,
Sa scapi de-a iernii grea urgie,
Dar crudul plugului cuțit
Trecu prin mica ta chilie.
De sigur mult ai alergat
Și paie, frunze-ai adunat
Sa-ți faci aceasta vizunie,
De geaba munca tă ți-a fost,
Acum ești tot făr' adăpost
In ger și 'n vifor, ce-au sa vie.

Dar nu ești numai tu pe lume
Să dovedești că șoarici, oameni,
De-ar face planuri cât de bune,
De multe ori e tot zădarnic,
Zădarnic e să ari, să sameni,
Sa fii harnic.
De geaba-i ori ce prevedere,
Ori cât ar fi de înțeleaptă,
Căci doar necazuri și durere
Aici ne-așteaptă.

Mai fericit esti tu ca mine!
Doar clipa de acum pe tine
Te chinuește;
Dar eu mă uit și înapoi,
Câte necazuri și nevoi,
De visuri care mi-au fost sfinte
Și scumpe eu mi-aduc aminte,
Și înainte
Mă uit, deși nu văd nimica,
Mă 'nghiață frica.

MI-E INIMA 'N MUNȚI

Mi-e inima 'n munți unde-s codri, izvoare
Unde-alergi peste stânci și primejdii înfrunți,
Vânând căprioare, sălbatece fiare,
Ori unde m'aș duce, mi-e inima 'n munți.

O țara mea mândră, cu munții măreți,
O țară de oameni viteji și semeți,
Ori unde-mi îndrept al meu pas călător
La tine mi-e gândul mereu plin de dor.

Rămâneți cu bine bătrânilor munți,
Cu albă zăpadă pe 'naltelē frunți,
Voi rezezi izvoare de farmece pline,
Voi codri sălbateci, rămâneți cu bine.

PENTRU CINEVA

Mult mă doare inima,
Numai pentru cineva;
Noaptea 'ntreagă a-și veghia
Numai pentru cineva!
Hi, ha! pentru cineva,
Vai mie, pentru cineva,
Lumea a-și încunjura
Numai pentru cineva!
Fac — ce-ași face? — orice vrea,
Nici când nu ași zice ba,
Numai pentru cineva!

IUBITUL MEU, IUBITE

Iubitul meu, iubite,	Iubitul meu, iubite,
Intâi când te-am văzut	Când eram tineri noi
Ca corbul ți-era părul	La deal tot împreună
Și fruntea ta ca mărul;	Uream cu voie bună
Dar timpul a trecut,	De mână amândoi;
Ai brazde-acum pe frunte	Și-acum mereu la vale
Și pletele-s cărunte,	Noi șovăim în cale,
Dar peste-a lor ninsoare	Dar mână 'n mână fi-vom,
E binecuvântare,	Și-alătoreă dormi-vom,
Iubitul meu, iubite.	Iubitul meu, iubite.

VESEL ALERGAM...

Vesel alergam pe dealuri	Greu e, greu, să dai zădarnic
Ca un miel ce sare,	Inima ta plină,
Fără grijișigândul slobod,	Și să tremuri tot când pieptul
Tot cum suflă-o boare;	Plânge și suspină;
Daracumnicijoc, nicipântec	Dacă nu vrea să se'ndure,
Nici un farmec n'are,	Jalea nu-mi alină,
Mândra mea e prea tăcută,	In curând sub iarba verde
Inima mă doare.	Voi afla hodină.

VREMEA DE-ALTĂDATĂ

Prietenia noastră veche	Cum bălăciam voioși doi
Să fie ea uitată?	[prunci,
Prietenia noastră veche	În apă ziua toată!
Și vremea de-altădată?...	Trecut-am mări și țări de
Cum rătăciam prin văi și	[atunci,
[lunci	Din vremea de-altădată...
A noastră lumea toată!	Dă-mi mâna'neoace scump
Vai! ce-am mai rătăcit de	[tovarăș!
[atunci,	Să bem cu foc odată!
Din vremea de-altădată.	Aminte să ne-aducem iarăș
	De vremea de-altădată!

ION BOBDEORZ

Au fost trei crai în răsărit,
Cu 'mpărăție mare,
Pe Bobdeorz, viteaz vestit,
Jurat-au să-l omoare.

Cu plugul au săpat o brazdă
Și-acolo l-aruncară,
Cu bulgări îl acoperiră,
Că-i mort acum jurară.

Venit-a blânda primăvară,
Cu ploaia-i l-a scăldat,
Și-atunci a înviat el iară
Și mult ei s'au mirat.

Al verii soare-l încălzi
Și el creștea mereu,
Și cu o blană ca de-ariciu
Se apăra de rău.

Dar zi de zi în toamna rece
El bietu 'ngălbenea,
Plecă el capul și 'n picioare
De-abia se mai ținea.

Când l-au văzut că-i galben, slab,
Atunci a doua oară,
Ca să-l omoare cei trei crai,
Dușmanii lui, jurară.

Și l-au tăiat dela genunchi
C'o coasă, vai și-amar!
Și mi-l legară fedeleș
În car ca pe-un tâlhar.

Cu bâtele-l bătură-apoi
Svârlindu-l la pământ,
Lovind într'una 'n spate, 'n piept,
Și-l spânzurară 'n vânt.

Văzând că nu voia să moară,
Atunci, ca să-l înece,
Îl asvârliră într'o fântână
Cu apă multă, rece.

L-au scos și l-au întins pe jos,
Lovind în trup și 'n față,
Și-l sfărâmau când mai dădea
Măcar un semn de viață.

L-au ars în flacări ca să-i scoată
Și măduva din oase,
Sfârșit fu doar când între pietre
Moraru-l sfărâmase.

Și veseli sângele-l băură
Din inima-i pe rând,
Și tot mai veseli se făcură,
Tot bând mereu și bând.

Ion Bobdeorz viteaz vestit
A fost, și cine bea

Din sângele-i odată doar
Mai inimos era.

Uita de griji, necazuri omul
De bea din al lui sânge,
Chiar văduva bărbatu-i mort
Uita de a-l mai plânge.

Să închinăm pentru el deci
Toți cu paharu 'n mână;
Să-i înflorească neamu 'n veci
In Scoția bătrână.

TOM O' SHANTER **O POVESTE**

Când nu mai e pe stradă nimeni,
Doar vr'un bețiv întârziat,
Și toți s'au dus pe rând acasă,
Că bălciul chiar s'a încheiat,
Când cu paharul dinainte
Ești bine, fericit acum,
Nu te gândești că-i calea lungă,
Și nici la câte sunt pe drum,
Până la casa unde-așteaptă
Nevasta care e 'mbufnată
Și că să nu-și uite necazul
Ca o furtună stă 'ncruntată.
Acesta este adevărul
Pe care-l înțelese Tom,
Din iarmaroc venid acasă,
Chefliu, dar cumsecade om.
O Tom! dac' ai fi fost deștept
S'ascuți de sfatul cel cuminte
Pe care ți l-a dat nevasta!
Ți-a spus Catinca mai 'nainte
Că ești un prost și un flecar,
Și un stricat, un bețivan,
Că nu ești niciodată treaz,
În nici o zi de târg din an;
Că n'ai să duci un sac la moară
Să nu te 'mbeți tu cu morarul,
Sau de-i vr'un cal de potcovit

Să nu faci chef cu potcovarul,
Că cel din urmă ban din pungă
Cu dascălul îl cheltuiești,
Când la biserică te duci
Nici Lunea nu te mai trezești,
Ți-a prevestit ea că 'nnecat
În gărlă te-or găsi odată,
Ori luat de iele și vrăjit
La mănăstirea dărâmată.
O voi neveste iubitoare!
Degeaba spuneți vorbe multe,
Dând sfaturi bune și 'nțelepte,
Bărbații tot nu vor s'asculte.

Dar să vă spun acum povestea :
În zi de târg, la masă, seara,
Sta Tom cu alți tovarăși veseli,
La față strălucind ca para,
Cu toții bând dumnezeeste,
Iar lângă Tom, Ion Lemnarul,
Prieten vechiu și credincios,
Cu care și-a 'nnecat amarul
În săptămâni întregi dearândul ;
Ei și-au jurat pe veci frăție,
Și-acuma berea-i tot mai bună
În cântece și 'n veselie,
Ion tot spune soții multe,
Crâșmarul râde de se frânge,
Iar Tom îi spune crâșmăriții
Cuvinte dulci și mâna-i strânge ;
Cu tunete, cu vânt și ploaie
Afară a 'nceput furtuna,
Dar ce-i păsa lui Tom de asta ?
Ei râd și chefuiesc într'una.

Ați mai văzut pe lume oare
Un om atât de fericit ?
Ce are-a face de-i o leacă
De băutură amețit !
Cum sbor de miere încărcate
Albinele, la stupul lor,
Pe aripi de plăceri purtate,
Sburau și clipele ușor.
Or fi ei regii fericiți,

Dar Tom în slavă se suise,
Căci toate relele din viață
El să le 'nvingă izbutise.

Plăcerile-s ca flori de mac,
Se scutură cum înfloresc,
Ca fulgii de omăt pe apă,
Abia îi vezi și se topesc.
Iar timpul nimeni nu-l oprește,
El vine când prin gând nu-ți trece,
Și-acuma iată-i miezul nopții
Și Tom e nevoit să plece.
Incalecă pe iapă-i sură,
În noaptea ceea mohorâtă,
Un alt creștin n'ar fi pornit-o
La drum, pe vreme-așa urâtă.

Și vântul suflă parc'ar vrea
Suflarea toată să și-o curme,
Iuți fulgere strălucitoare
Se pierd în beznă fără urme,
Și urlă tunetu 'ndelung,
Și ploaia răpăie turbată,
Chiar un copil ar fi 'nțeleș
Că diavolul de lucru-și cată.

Acuma Tom, pe Sprinteioara,
Pornește repede din loc,
Peste mocirle și prin ploaie,
Cei pasă lui de vânt și foc,
Staffi de n'ar eși în cale-i;
Căciula-și trage pe urechi,
Se uită imprejur cu grijă,
Și mormăie un cântec vechiu.
Și astfel merge fără frică,
Și peste dealuri și pe văi,
Spre mănăstirea 'n care țipă
Tot lilieci și cucuvăi.

Trecu prin vadul vechiu în care
Un negustor s'a înecat
Pe la copacu 'n care-o babă
Acum un an s'a spânzurat,
La stâncea unde vânătorii

Copilul mort l-au fost găsit,
La șipotul dintre mesteceni,
Unde un om a fost trăznit,
În fața lui e gârla mare
Cu furioasele ei ape,
Furtuna prin păduri vuieste,
Și tunetu'i tot mai aproape,
Și 'n scăpărările de fulger,
De-odată vede o ruină,
Prin ale cărei găuri ese
Cu joc și chiote lumină.

O Sfinte Duh al băuturii!
Tu ne însufli îndrăzneală,
Când ești în noi chiar și pe Dracul
Îl înfruntăm fără sfileală!
Lui Tom nu-i este de primejdii,
Că doar nu știe ce e frica,
Deși-i curg nădușeli pe față,
El nu se teme de nimica.
Și din călcăie 'ndeamnă iapa,
Care stătuse 'n loc mirată,
Și iar pornește înainte,
Dar ce privește ciudată!
Acolo 'n joc nebun, sălbatic,
Vedea cum vraci și vrăjitoare
Săriau și se 'nvârtiau într'una,
Dădeau din mâni și din picioare,
Iar într'un colț chiar Scaraoschi,
În chip de groaznic lup hidos,
Cânta într'una dintr'un fluier,
Parcă era din minte scos.
În juru-i morții din cosciuge
Eșiau cu brațele întinse
Ținând cu toții, ca prin farmec,
În mână lumânări aprinse,
Și la lumina lor văzut-a
Pe masa sfântului altar,
Un cap de ucigaș, ciolane,
Alături un cuțit murdar,
De sânge negru, niște funii
De pe la oameni spânzurați
Cu capetele atârdate,
Și doi prunci morți nebotezați.

Topoare tot de sânge pline,
Și ochi dela femei nebune,
Și alte multe grozăvenii
Pe care nici nu le pot spune.

Și cum privește cu mirare,
Tot mai turbată-i veselia,
Și dracul cântă tot mai tare,
Se 'ntinde 'ntruna nebunia,
Și iute, tot mai iute saltă,
Svârlindu-și zdrențele pe jos,
Și joacă babele 'n cămașe,
Un joc nebun și furios.

Ah! de-ar fi fost, măi Tomo, fete
Frumoase, tinere, nurlii,
Purtând pe mândrele lor trupuri
Cămeși de pânză străvezii,
Eu le-aș fi dat ce am mai scump
Nădragii de pe când fui mire,
Ca'n schimb să pot să le arune
Odată numai o privire.
Dar niște babe veștejite
Și pline de sudori pe față,
Jucând cu cărja subsuoară,
Mă mir că n'ai murit de greață.

Dar Tom acolo mai văzuse
O fată mândră și sprintară
Și care-atunci intrase 'n horă,
Pe care-o știe acum o țară
(Căci multe vite ea ucise,
Și grâne multe a stricat,
A înecat corăbii multe,
Și-o lume întreagă-a speriat);
Cămașe scurtă ea purta,
De borangie și cu altiță,
Prea scurtă pentru c'o avea
De când fusese copiliță.
Bunica, biata, când i-a dat-o
Nu s'a gândit c'o s'aibă parte
Cu vrăjitoarele să joace,
Și-atunci cămașa ei s'o poarte.

Dar aripile muzei mele
Mai sus nu pot să se avânte,
Și jocul ei fermecător
Ea nu mai poate-așum să-l cânte,
Cum mlădioasă și sglobie
Juca atunci frumoasa fată,
Iar Tom stătea cuprins de vrajă,
Și își pierduse mintea toată,
Ba chiar Satana 'nnebunise,
Suflând din fluier cu tărie,
De-ai fi crezut că 'ndată crapă,
Și, neputând să se mai ție,
Deodată Tom îi strigă tare:
Așa fetico, bine țin'te!
Dar n' apucase să sfârșească
Și negru-i să făcu 'nnainte.
De-abia făcu semn Sprinteioarei,
Când după el înfuriată,
Cu țipete, urlând sălbatic,
S'asvârle-atunci drăceasca ceată..

Cum bărzăunii după matcă
Pornesc grămadă bázăind,
Sau după hoțul care scapă
Aleargă toți până ce-l prind,
Așa porniră după el
Deavalma draci și vrăjitoare,
Urlând, țipând și chiuind,
Și blestemând în goana mare.

Acuma, Tomo, te-au prins dracii,
In iad au să mi te prăjească,
Acasă nu vei mai ajunge,
Catinca o să te bocească!
Hai, Sprintenico 'n fuga mare,
S'ajungi la pod cât mai curând,
Căci peste-o apă curgătoare
Să treacă nu 'ndrăznesc nici când,
Și-atuncia poți să dai din coadă
Și să ne batem joc de ei;
Dar n'apucă pe pod să sară
Și-odată sboară coada ei,
Căci vrăjitoarea cea sprintară
O și prinsese furioasă,

Ea și-a scăpat stăpânul teafăr,
Dar fără coad' ajunse-acasă.

O tu, care-ai citit povestea,
Să iei de-acuma seama bine,
Gândește-te că nu e glumă:
Vreodată dacă pofta-ți vine,
Să faci vr'un chef și să-l intinzi,
Sau dacă-ți este înainte
Prin vis vreo cămașe scurtă,
De Toma să-ți aduci aminte.

APELUL LUI BRUCE

ÎNAINTEA BĂTĂLIEI DELA BANNOCKBURN 1)

Scotieni, care ați sângerat cu Wallace,
Scotieni, pe care Bruce i-a condus adesea,
Fiți bineveniți la culașul nostru 'nsângerat,
Sau la izbândă!

Acuma e ziua și-acuma e ceasul:
Iată frontul de bătaie înainte,
Iată că se apropie puterea mândrului Eduard, —
Lanțuri și sclavie!

Cine vrea să fie un trădător?
Cine poate să umple o groapă de mișel?
Cine-i atât de josnic încât să fie sclav?
Intoarcă-se și fugă!

Cine pentru regele și legea Scoției
Vrea să tragă bărbătește sabia libertății,
Să stea ca om liber ori să cadă ca om liber,
Să mă urmeze!

Gândiți-vă la durerile și chinurile tiranici,
Gândiți-vă la fiii voștri în lanțuri de sclavie,
Noi vom vărsa cel mai scump sânge al vostru,
Dar trebuie să fie liberi!

Jos cu uzurpatorii mândri!
Un tivan să cadă cu fiecare dușman!
Libertatea e 'n fiecare lovitură!
Să lovim ori să murim!

1) Bătălia dela Bannockburn, 1314, în care Scoțienii, conduși de Bruce, un erou care a devenit apoi rege al țării sale, au învins pe Englezi conduși de regele Eduard II, și au câștigat astfel independența țării lor, pentru care au mai luptat și mai înainte sub conducerea altui erou, Wallace. Poezia aceasta a lui Burus în care amintește luptele din trecut a devenit imnul național scoțian. Inspirându-se dintr' însa și în forma în care este scrisă poezia engleză, poetul nostru I. U. Soricu a scris în timpul marelui nostru război „Chemarea lui Vodă,” pe care o reproducem mai jos:

CHEMAREA LUI VODĂ

Feți-frumoși, cari ne'ncetat
Foc și moarte-ați înfruntat,
Trupul Țării-i sfășiat, —
Sus la datorie!

Moștenirea din străbuni
Ne-o călcară căpcăuni
Și ne-aduc sălbateci huni
Lanțul de sclăvie.

Cine-i ticălos și laș
Plece, treacă la vrăjmaș,
Ca să lase la urmași
Pată pe vecie.

Numai răii lanțul vor,
Cei viteji înving, sau mor,
De-un mormânt de vânzător
Nimenea nu știe.

Cine-și varsă bucuros
Sfântul sângelui prinos
Lângă steagul maistos
După mine vie.

Poarte spada ca oștean,
Și lovească în dușman
Ca om liber, ca moștean
Intr'a lui moșie.

N'auziți în zări suspin?
Gem hotarele de chin,
Plânge supt călcâi strein
Vechia-ne mândrie.

Pentru jaf și pângăriri,
Pentru-atâția dragi martiri,
Céasul dreptei răsplătiri
Trebue să vie.

Vom răzbi sau vom cădea,
Orice lovitură grea
Libertatea poartă 'n ea,
Dați cu bărbăție!

Inainte dragi feciori,
Să pornim răzbunători
Spre dușmani cotropitori
Cruntă vijelie!

I. U. SORICU

IN CIUDĂ!

Se vede sârman, oropsit, nevoiaș,
Și fruntea și-o 'nclină — în ciudă ?
Dar noi ne mândrim și-o nălțăm mai trufaș,
Și-aceasta doar numai în ciudă !
În ciudă și numai în ciudă,
În ciuda atâtor mizerii ce sânt,
Nimic nu e rangul decât un cuvânt,
Și omul e aur — în ciudă !

Cu pâine și sare, cu coji de mălai
Trăim anevoie — în ciudă !
Nebuni și mișei se răsfată ca 'n raiu,
Dar om este omul — în ciudă !
În ciudă și numai în ciudă,
În ciuda averii și-a tuturor chiar,
Tot omul cel vrednic e mărgăritar,
Oricât de sărac e — în ciudă !

Vedeți voi pe-acela — el ci-că-i boer —
Și țanțoș ce umblă — în ciudă !
Asculte-l toți proștii și 'nalțe-l la cer
El tot e-un netrebnic — în ciudă !
În ciudă și numai în ciudă,
În ciuda podoabei ce-o poartă la piept,
Un om fără sgardă, un om înțelept
Se uită și râde — în ciudă !

Un rege îl poate 'ncărca din prisos
Cu nume și-onoruri — în ciudă !
Dar vrednic să facă din om ticălos
Nu poate nici dânsul — în ciudă !
În ciudă și numai în ciudă,
Oricât e de sus și oricât de semet,
Nimic nu-i mai sfânt și nimic mai de preț
Ca mîntea și cinstea — în ciudă !

De-aceea rugați-vă Domnului sfânt,
Să lupte tot omul — în ciudă !
Ca mîntea și cinstea să aibă cuvânt
Pe lumea aceasta — în ciudă !
În ciudă și numai în ciudă,
Veni-va ea vremea înscrisă pe steag
Când om către om să-și întindă cu drag
O mână de frate — în ciudă !